

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Mùa hè dễ thương

Thế là chấm dứt tuần lễ tôi du lịch thành phố. khi chuyển xe bắt đầu rời bến, bỏ lại tiếng rao hàng ồn ào phía sau , gió sớm thổi vào xe mát lạnh, đến chừng ấy tôi mới thấm buồn . chuyến đi hoàn toàn không đạt mục đích . Gục đầu xuống đôi tay khoanh tròn lên yên ghế trước, tôi nhớ lại hôm chuẩn bị đi, cả nhà ngạc nhiên khi nghe tôi tuyên bố :

- Hè này Vân sẽ đi Sài Gòn .

Chị tôi tròn mắt rồi trêu tôi :

- Vân dám rút tiền tiết kiệm thật sao ?

Anh trai tôi thêm vào :

- Chà ! Cuối cùng thì Vân cũng chịu đổi mới.

Em trai tôi thè lưỡi tỏ ý không tin :

- Có thể ghi vào chuyện khó tin nhưng có thật

Mẹ tôi từ tốn :

- Chúng mày cứ trêu nó , thì phải đi cho biết đó biết đây với người ta chứ

Em trai tôi lại chen vào :

- Thì do chị ấy thôi , đi đâu cũng sợ tốn tiền

Tôi cãi lại :

- Tại không có tiền chứ không phải sợ tốn tiền.

Tuy nói thế nhưng mãi đến khi tôi sắp xếp quần áo vào túi xách thì cả nhà mới tin rằng tôi đã quyết định . mẹ tôi cúi cho tôi gói thuốc đau răng , đau bụng , dầu gió vào túi tôi. Anh tôi cho thêm ít tiền và dặn “ Đi Sài gòn mà không đến Thảo Cầm Viên là một thiếu sót , đến Thảo Cầm Viên mà không chụp một tấm hình ngay chuồng con cù lần lại là một thiếu sót hơn”.

Chị tôi dặn xuống xe phải cẩn thận giữ đồ đạc kẻo kẻ gian cuỗm mất như chơi. Lớ ngớ như Vân thì không chừng “ Mẹ mìn” dắt đi luôn.

Em trai tôi cũng tranh thủ truyền “ Kinh nghiệm” . Đọc báo chị thấy đây , chuyện gì cũng phải đề phòng , cảnh

giác , đừng tin người lạ , và bao nhiêu là chuyện trên đời , cứ nghe xong là tôi muốn chết khiếp . Nhưng cái lý do thúc đẩy , làm tôi quyết không bỏ qua ý định thì không ai biết được , chỉ nghĩ rằng tôi không bao giờ đi xa thì hôm nay muốn thay đổi , vậy thôi.

Thành phố ấy mới ồn ào , náo nhiệt làm sao . Đường phố xe cộ dập dùi , người thì đông đúc không êm đềm như xứ lạnh của tôi, cái gì cũng lạ làm tôi cứ đảo mắt nhìn quanh quất, tay ôm mấy thứ linh tinh, vai đeo giỏ hành lý. Trống ngực tôi cứ đánh loạn xạ không cần trật tự gì cả . Cứ thấy ai nhìn là tôi ôm chặt hành lý cho . . . chắc ăn !

Tôi cứ hỏi chừng bác cyclo sắp đến nhà chưa ? Bác hỏi lại “ Cô mới vào thành phố lần đầu à ?” Tôi sực nhớ đến chuyện. . . cảnh giác ! “ À dạ không , đi nhiều lần rồi nhưng hôm nay tại cháu quên đường .”

Cuối cùng thì sự lo lắng của tôi cũng chấm dứt , tôi đã đến nhà dì tôi bình an vô sự , chẳng thấy ai theo dõi , hay có vẻ muốn cướp giật hành lý , đồ đạc của tôi.

Những ngày sau đó Quỳ Hương, con của dì tôi đưa tôi đi chơi cùng khắp, nhưng khi chuẩn bị ra đường y rằng tôi được dặn :

- Muốn ngắm gì cứ ngắm tự nhiên , đừng trố mắt ngạc nhiên cũng đừng xuýt xoa , người ta cho mình là . . .nhà quê lên tỉnh đấy . Người Đà Lạt “Tây” lắm chứ . còn chị sao . .

Tôi hỏi lại :

- Nhìn chị quê mùa lắm sao ?
- Xinh ra phết chứ lị , chỉ có cái tội ngơ ngác của chị , buồn cười thỉ mỗ

Tôi thở dài :

- Tại chị ít giao thiệp , mà cũng chẳng đi đâu ngoài con đường từ nhà đến trường . Nhưng nếu gặp chị lần đầu có thể . . . cảm tình được chứ ?
- Chị có vẻ lo lắng ngộ ghê . Dĩ nhiên là có thể “ Cảm” ngay chứ nói gì là cảm tình.

Những câu hỏi của tôi đã khiến Quỳ Hương nghi ngờ , và do sự điều tra khéo léo của nó , tôi đã phải khai ra chuyện mà tôi định giấu kín để âm thầm thực hiện . Tôi có một người quen .

Chuyện bắt đầu từ người bạn gái cùng trường với tôi đăng lời rao tìm bạn trên báo, thư bốn phương bay về tới tấp, cô không hồi âm hết, chỉ chọn một số, còn bao nhiêu . . .bỏ ! Trong số thư đó tôi vô tình đọc thấy thư của Tâm . Lời lẽ ý nhị và nét chữ đẹp làm tôi có thiện cảm, vậy là tôi mang về hồi âm . Thư đi , tin lại . . .

Người bạn à không , người anh tinh thần kia dù chưa biết mặt mũi ra sao , nhưng đã gây cho tôi một ấn tượng đẹp . tôi cảm thấy những lá thư của Tâm không thể thiếu trong cuộc sống ít giao thiệp bạn bè của tôi.

Quỳ Hương nhún vai khi nghe tôi kể xong :

- Chuyện xưa như trái đất í, có gì ngại mà giấu ? Đưa địa chỉ đây, ngày mai em sẽ đưa chị đến trúng phóc.

Không đơn giản như là tôi tưởng, cuộc đi thăm không hẹn trước ấy đã làm tôi muốn hụt hơi, đổ mồ hôi giữa cái nóng của Sài Gòn . Sau khi đi vào một con hẻm dài, cua phải, quẹo trái, dò dẫm ra địa chỉ thì Tâm lại đi vắng không biết bao giờ về, gia đình anh tiếp chúng tôi vui vẻ. Không đợi được, tôi ghi vội mấy dòng gởi lại “ Duyên có đến thăm nhân dịp vào thành phố mà không gặp anh

Tâm , có lẽ Duyên phải về Đà Lạt ngay nên không quay lại thăm anh được” (Duyên là tên người đăng lời rao tìm bạn mà khi viết thư tôi chưa tiện đổi lại tên tôi)

Hôm nay tôi đang trên đường trở về, ít có cơ hội để trở lại thành phố, bất giác tôi thở dài .

Mùi xăng bốc lên làm tôi choáng váng, thực sự mệt mỏi vì không quen đi xe . Bên phải là một bà cụ to béo, bên trái là một anh thanh niên cùng chật chội trên một băng ghế bốn người , tôi mong xe chạy nhanh hơn cho mau về đến nhà .

Khi xe dừng lại để ăn trưa , tất cả hành khách xuống xe , tôi vội tìm nước rửa mặt, nước mát làm tôi tỉnh táo hơn , trong khi chờ mọi người ra, tôi đứng tựa vào xe, cặp giò được phóng thích khỏi sự gò bó trong xe tha hồ nhịp gót .

Tôi lại nghĩ đến tuần lễ vừa qua , những cuộc rong chơi không có gì thú vị, biết thế thì chẳng đi làm gì khi mục đích chính không đạt được . Tâm sẽ nghĩ sao ? khi nghe tôi đến nhà bất ngờ như thế . . .

- Cô không vào dùng cơm trưa sao ?

Tôi ngẩng lên nhìn, anh bạn đồng hành ngồi bên cạnh tôi trên xe đang đứng trước mặt. Bây giờ tôi mới chú ý, một người người trạc tuổi ba mươi, ăn mặc giản dị, lịch sự. Tôi mỉm cười đáp:

- Dạ không, tôi không quen ăn khi đi xe

Anh ta tự nhiên

- Vậy mời cô vào uống nước, đứng đây nắng lắm

Tôi lắc đầu từ chối:

- Cảm ơn anh, xin anh cứ tự nhiên...

Người ấy quay đi, tôi mơ mộng nhìn những đám mây lơ lững trên bầu trời. Thử hình dung xem Tâm như thế nào nhỉ? Giá mà tôi có một tấm hình của anh, sao tôi lại nghĩ đến điều này muộn thế kia? Nhưng chắc Tâm không đến nỗi...xí! Dân mô phạm mà lì, một người văn hay chữ tốt.

Mọi người lần lượt ra xe, tôi lại thu người vào chỗ ngồi chật ních. hơi nóng làm tôi khó chịu. Bà cụ ngồi bên phải cứ ép tôi vào anh thanh niên bên trái. thân hình thuộc loại gầy của tôi càng co dúm lại. Hiểu được sự ngọt ngào của tôi, anh bạn đồng hành bèn tỏ lòng tốt

của mình :

- Cô có thể đổi chỗ cho tôi , ngồi phía cửa có lẽ thoải mái hơn .

Tôi mừng rỡ :

-Ồ ! Thế thì cảm ơn anh nhiều quá .

Lách sang chỗ ngồi mới , gió lồng lộng thổi vào mặt , càng lúc không khí càng dễ chịu . Đoạn đường thu ngắn dần . Một số khách lần lượt xuống xe , chỗ ngồi rộng hơn , bây giờ tôi mới quay sang hỏi chuyện người bên cạnh :

- Hình như anh không phải dân Đà Lạt ?

- Sao cô nghĩ vậy ? (Anh ta hỏi lại)

- Nghe tiếng nói của anh !

Anh ta cười hiền lành :

- Vâng ! Tôi ở Sài Gòn lên đây thăm bà con , còn cô ?

Tôi hóm hỉnh cười :

- Còn tôi thì lại xuống Sài Gòn thăm bà con

Bà cụ kế bên liếc mắt nhìn sang tôi vẻ soi mói, thế là tôi im tịt, cắt ngang câu chuyện, cho đến khi về đến bến, anh bạn đồng hành hẳn phải ngạc nhiên vì thái độ của tôi .

OOO

- Có người mới đến đây hỏi thăm Duyên, sao không đến nhà nó mà lại đến nhà mình?

Tôi giật thót người khi nghe mẹ tôi nói :

- Hỏi thăm duyên ? hỏi sao hỏi mẹ?

- Anh ta nói ở Sài Gòn mới lên, chưa kịp báo tin trước .

Mẹ nói Duyên là bạn của Vân nhà này nhưng không có ở đây .

Tôi bối rối :

- Duyên là con , chứ không phải là . . .Duyên đâu !

Mẹ tôi trở mắt không hiểu :

- Cái gì ? Sao con mà lại là Duyên ? chúng mày hôm nay làm sao vậy nhỉ ?

Không tiện giải thích cho mẹ tôi hiểu được . Tôi quay về phòng , cảm thấy không yên, lẽ nào Tâm đã có mặt ở thành phố này, từ bao giờ ? Chúng tôi đang chơi trò cút bắt đây sao ? Rồi anh có trở lại không khi nghỉ đây không phải là nhà của người anh quan hệ thư từ? Bao nhiêu là câu hỏi cứ lộn xộn trong đầu, không thể viết thư cho tâm kịp nữa rồi . Tôi muốn kể cho anh nghe về chuyến vào Sài Gòn của tôi .

Tâm trạng của tôi lúc này và không quên giải thích cho anh hiểu, người viết thư cho anh tên thật là Vân.

Thời gian trôi qua trong sự ngóng đợi, tôi không thấy bóng dáng Tâm . buổi chiều quay quần bên mâm cơm, chị tôi lên tiếng trước :

- Nhỏ Vân đi Sài Gòn về chốt trầm tư mặc tưởng.

Tôi nhướng mắt lên nhìn, anh trai tôi nhận xét :

- Đôi mắt bồ câu của Vân hôm nay con đậu , con . . . bay !

Em trai tôi bổ khuyết :

- Cánh cửa sổ tâm hồn của chị Vân hôm nay bị . . . sút bản lề ! Em nghi có “vướng” đề gì đó xảy ra rồi

Tôi phản đối :

- Đừng đón mò rồi nghĩ bậy bạ . .

Cả nhà cười ồ, lại giọng của thằng em tôi :

- hí . . .hí . . .người ta có nói gì đâu mà vội . . .có tật giật mình

Mẹ tôi kết luận :

- Tụi mày sao cứ nhè vào nó mà chọc ghẹo hoài vậy nhỉ ?

Buổi chiều trôi qua trong điệu Slow .

O0O

Buổi sớm Đà Lạt vẫn còn gai lạnh dù sương mù đã tan trên đồi cây, tôi ra vườn ngắt một đóa hồng nhung cắm nơi bàn, sửa lại bức rèm nơi cửa sổ , quét dọn kỹ phòng khách . Trong lòng tôi cứ nôn nao .

Mẹ tôi ra chợ từ sớm, anh chị tôi đi làm, em trai tôi xách cặp vọt phóng đi hoang phí cho hết những ngày hè của nó , chỉ còn mình tôi ở nhà vì tôi tin rằng Tâm sẽ trở lại Mặt trời đã ngả bóng ngang sân . tôi chán nản vì không thấy người khách tôi đang mong.

Tôi mang cây đàn ra đàn cho đỡ sốt ruột, cảm giác băng khuâng lần đầu tiên trong đời mà tôi có, cũng thú vị lắm, tôi hình dung Tâm đến nhà không gặp tôi, dĩ nhiên anh sẽ buồn . Đêm qua có khi anh không ngủ được, với điều thuốc trên tay anh thì thậm gọi Vân à quên, Duyên chứ ! Và cũng có khi anh một mình lang thang giữa thành phố lạnh, đi ngang qua. . . nhà tôi, ánh đèn đã tắt, anh thở dài.

Ồ ! Thật là một hình ảnh lãng mạn . Lần đầu tiên tôi để cho trí tưởng tượng của mình làm họa sĩ, thật hứng thú nên tôi hát to lên :

- Một đàn kiến nhỏ, chạy ngược chạy xuôi. chẳng ra hàng một cũng chẳng hàng đôi, đang chạy bên này liền sang bên nọ, cắm cổ cắm đầu kìa trông xấu quá, chúng em vào lớp sóng bước hai hàng chẳng như kiến nọ rồi tinh cả đàn . . .

Tôi đàn loạn xạ, bởi vì tôi có biết đàn đâu, còn giọng ca thì tôi yên chí vì ngày nào mà tôi chẳng ca cho mấy cháu mẫu giáo ở hàng xóm nghe, tôi cứ hát đi hát lại khúc hát trên, đến khi giật mình vì tiếng động ngay cửa, tôi mới ngẩng lên, buông cây đàn ra trong sự ngỡ ngàng .
Người đứng trước mặt tôi cũng không kém vẻ ngạc nhiên .

Đó là anh bạn đồng hành của tôi trên chuyến xe hôm trở về, cuộc hội ngộ cứ như là mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp .
Nắng mùa hè ở cao nguyên bao giờ cũng dễ thương !

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

(Việt Nam)

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Dư Âm

Tôi mở rộng cánh cửa , ánh nắng yếu ớt của một buổi chiều sắp tàn hắt qua thềm , người thanh niên vừa gõ cửa đứng trước tôi . Tôi biết đó là người hàng xóm trọ ở căn nhà đối diện nhà tôi . Dù con hẻm cách chừng chục mét nhưng tôi chưa bao giờ trò chuyện , thậm chí là chưa chào hỏi xã giao

Trong tay anh ta cầm một thứ gì đó như tấm bìa cứng hoặc một tấm hình , tôi gật đầu chào vừa đưa mắt dò hỏi . Anh ta ngập ngừng :

- Đây là một việc có thể làm cô không hài lòng nhưng tôi đã trót thực hiện , chỉ có điều tôi nên giao nó cho cô hơn là tôi giữ , nếu cô vui lòng thì xin hãy xem đây là một quà

tặng. . .

Anh ta vừa nói vừa chìa ra một bức tranh , tôi liếc nhanh , một khung cửa sổ với một người con gái có mái tóc dài buông xõa trên vai và hoa , và lá . . .

Tranh vẽ bằng bút chì, tôi nghĩ thế và hiểu ngay đó là tôi dù chỉ giống nhất mái tóc và cặp kính cận .Hơi bất ngờ , tôi tròn mắt hỏi :

- Anh đã vẽ tôi ư ? Lúc nào vậy ?

Anh ta mỉm cười :

- Những buổi chiều , khi tôi tình cờ trông thấy . . .

Một cảm giác thú vị len vào tôi . Tuy nhiên tôi thấy bối rối chưa biết xử trí ra sao ? Nếu là một thứ tặng vật nào khác từ một người mà cả cái tên tôi còn chưa biết thì chắc chắn rằng tôi không nhận , nhưng đây lại là chân dung của tôi , nếu không nhận có nghĩa là muốn anh ta phải giữ . Tôi còn đang phân vân thì bức tranh đã được đặt vào tay , tôi chưa kịp nói lời cảm ơn cho phải phép , anh ta đã quay bước , một người ít lời , tôi nghĩ thế Từ hôm đó cánh cửa nhà tôi luôn khép lại và tôi cũng ngại đứng bên cửa sổ ngóng nhìn trời đất như thói quen . Anh ta ít nhiều đã gây cho tôi sự chú ý . Giờ thì tôi biết anh ta làm việc gì , làm ở đâu , đi , về khoảng mấy giờ

và cả cái tên Thụy dịu dàng như tên con gái .

Sau lần mang tranh tặng tôi , anh ta không hề có biểu hiện gì tỏ ra muốn tìm cách làm quen với tôi . Căn phòng “ bên ấy” cũng thường xuyên khép cửa .Tôi và anh ta lại không tình cờ gặp nhau ở đâu cả , nên sự xa lạ vẫn như lúc ban đầu . Còn bức tranh anh ta vẽ cùng với những suy đoán trước đây của tôi , được tôi cất vào một góc suy nghĩ chờ lãng quên

Và khi tôi không còn quan tâm đến người hàng xóm ấy nữa thì có một đêm tôi thức giấc vào giữa khuya . Trong không gian yên tĩnh , tiếng guitar từ đâu văng vẳng vọng đến bên tôi , tiếng đàn quyện vào tiếng hát trầm ấm , cô đơn và lời ca buồn đến se lòng. Tôi bật dậy lắng nghe , chuỗi âm thanh mơ hồ như không thực kéo tôi đi về phía cửa sổ , tôi mở hé cửa nhìn ra ngoài , dưới hiên nhà đối diện có một người đang ngồi đàn trong bóng tối , tôi không biết đó là ai vì trong căn nhà ấy có mấy người cùng trọ . Tiếng đàn và giọng hát trầm ấm kia như có ma lực cuốn hút tôi.

“ . . .Thôi xin ơn đời trong cơn mê này gọi mùa thu tới , tôi đưa em về chân em bước nhẹ trời buồn gió cao , đời xin có nhau dài cho mãi sau. . .”

Tiếng đàn và sự cô quạnh của đêm khuya dễ gây cho người ta nỗi buồn và cảm giác đó truyền vào tôi rất nhanh . Ai đàn vậy nhỉ ? Tôi mở tung cánh cửa ra , ánh sáng trong phòng hắt ra thêm . Tiếng đàn lẫn tiếng hát chợt im bặt . Tôi như tỉnh trước hành động vô thức của mình , nên lại vội vàng đóng sập cửa . Trở lại giường nằm , tôi rửa mình vô duyên

Mặt trời hừng lên bên kia đồi , bầy chim sẻ ríu rít , rộn ràng trên mái ngói . Buổi sáng mùa thu trời đầy mây trắng , một ngày sẽ lạnh hơn mọi ngày . Những chiếc lá rụng bay đầy trước sân hôm nay được tôi quan tâm hơn bằng những nhát chổi chậm chạp , thật khó giải thích tại sao tôi chờ đợi , tiếng đàn lúc khuya vẫn như vắng vắng bên tai , tôi cảm thấy hồi hộp trước cái giờ mà tôi biết căn nhà đối diện sẽ mở cửa , và . . .

- Uyên !

Tiếng gọi khẽ như sợ người được gọi nghe thấy , dù có ý chờ đợi cuộc gặp gỡ này song tôi không khỏi giật mình . Thụy đang tiến về phía tôi , dáng đi của anh trầm tĩnh , lẳng lặng . Tôi hơi ngẩn ra , nghĩ mãi để tìm một câu nói mở đầu sao cho thật tự nhiên , nhưng Thụy đã lên tiếng trước

- Có phải hồi đêm tiếng đàn của tôi đã phá giấc ngủ của Uyên ?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại :

- Là anh đàn ư ?

- Vâng ! Và tôi đang tự hỏi tại sao cửa sổ nhà Uyên hồi đêm chợt mở ra rồi đóng sập lại đầy vẻ bức dọc ?

Tôi nở nụ cười thân thiện :

- Anh đã hiểu nhầm , thật ra bài hát của Trịnh Công Sơn hay quá , chỉ tiếc rằng tôi không được nghe hết . . .

Thụy thở phào :

- Vậy mà tôi cứ tưởng. . .

- Anh tưởng tôi là một người không biết thưởng thức một giai điệu hay như thế ư ?

- Tôi không nghĩ như vậy , nhưng được biết Uyên không khó chịu vì điều ấy thì tôi yên tâm rồi

Tôi biện minh :

- Tôi đã vụng về trong hành động , cử chỉ của mình , thật ra tôi mở cửa vì muốn tiếng đàn kia vọng sang rõ hơn và cũng muốn biết ai đàn . . . bên ấy ! Anh biết không tôi rất “mê” bài Hạ trắng. . .

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười của Thụy , anh lộ vẻ vui , dường như ở con người này mọi nỗi niềm biểu lộ

nhieu qua ánh mắt hơn là lời nói

000

Thụy mang đến tặng tôi bài Hạ trắng chép tay , những dòng nhạc kẻ cẩn thận và nét chữ nắn nót bằng mực tím ,có minh họa một cô gái tóc dài đứng trên đồi thông, tà áo bay húng đầy hoa nắng và ở mặt ngoài có trích ghi dòng chữ “ Áo em bây giờ mờ xa nẻo mây , gọi tên em mãi suốt cơn mê này . . .”

Từ đó những khi nghe tiếng đàn của Thụy ngân lên , tôi bèn mở hờ cửa sổ tỏ một tín hiệu lặng lẽ rằng tôi đang lắng nghe . Ở “ bên kia” bài Hạ Trắng được dạo lên nhiều lần , tiếng đàn trầm và luôn luôn tôi có cảm giác Thụy đang buồn .

Về mối quan hệ của Thụy và tôi , tôi thật sự khó hiểu , không biết Thụy nghĩ sao về tôi , vì có lúc anh tỏ ra quan tâm , thân thiện với tôi , lại có lúc anh như muốn lánh tôi và thật lạnh lùng . Phần tôi cũng tự chất vấn mình , đó chỉ là một sự ngưỡng mộ trước một người có nhiều biệt tài , hoặc có hơn thế thì đó là một thứ tình cảm chưa thể đặt tên bây giờ , vì xét cho cùng tiếng đàn tiếng đàn của Thụy gần gũi với tôi hơn là anh .

Nhưng bỗng nhiên tiếng Guitar không còn cất lên trong

nhiều đêm , tôi chợt thấy trống vắng . Bản tính e dè không cho tôi sang “ bên ấy” xem Thụy ra sao . Căn nhà đối diện vẫn còn những người ở cùng Thụy ra vào , chỉ vắng anh . Một tuần , rồi một tháng vẫn biến biệt . Như vậy là Thụy đã đi khỏi đây , vậy mà anh không hề nói với tôi một lời từ biệt . Tôi tự nhủ “ Một người vô tâm , nên quên đi là hơn!”

Tôi sẽ không còn bận tâm và nhớ về Thụy như một ám ảnh nếu tôi đừng biết thêm một điều gì nữa về anh . Một thời gian không lâu sau đó, tôi tình cờ gặp người bạn trọ chung nhà với Thụy, tôi không nén được lời trách cứ về việc Thụy chuyển đi mà tôi không hay biết . Người bạn ấy mới tiết lộ câu chuyện mà tôi cho rằng họ đã cố tình giấu kín . Trước khi đến đây Thụy đã lập gia đình , nhưng đó là một cuộc hôn nhân không hoàn hảo , cô gái ấy không có lỗi gì nhưng hoàn toàn không phù hợp với tính cách của anh , không hạnh phúc . Với đời quân nhân đây đó Thụy luôn xa nhà. Rồi do yêu cầu của công tác Thụy đã đến đây , không ngờ nơi dừng chân này trái tim anh đã rung động trước một người con gái nhưng ý thức việc anh đã có gia đình , Thụy phải giấu kín tình cảm của mình .

Tình yêu là một thứ không thể hỏi tại sao khi nó đến với người này thì lại dịu dàng , êm ả mà với người khác lại nghiệt ngã , trắc trở . Thụy đã trải qua những ngày mà tâm tư luôn nặng nề, u uẩn . Và trong một đợt tăng cường cho một đơn vị tác chiến Thụy đã hăng hái lên đường, cũng để không vướng vào một lầm lỗi mà anh chắc mình sẽ không tránh được , đó là khi tình yêu của anh sẽ không còn là mối tình đơn phương . Thụy ra đi khi trái tim anh đã hằn sâu một một ánh mắt , một dáng hình và hơn cả là người con gái ấy có một sự đồng cảm với tâm hồn anh . Nhưng Thụy đã không bao giờ trở về được nữa, anh mãi mãi nằm lại nơi chiến trường...

Tôi lặng đi , bàng hoàng trước một cảm giác như có một cái gì đó quý giá vừa rơi khỏi tay mình và đã tan, đã vỡ. .

Đã nhiều năm trôi qua , khuôn mặt Thụy không còn rõ nét trong trí nhớ của tôi , nhưng mỗi khi bất chợt nghe đâu đó vang lên giai điệu của bài Hạ Trắng thì trong tâm hồn tôi lại gọi lên một sự tiếc nhớ rưng rưng . Mãi mãi tôi không quên được một hình ảnh đẹp mà Trịnh Công Sơn đã vẽ lên bằng lời nhạc , và Thụy là người tô điểm , đặt

nó vào trái tim tôi .

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Kẻ Khó Ưa

Tôi gọi nhà trọ của Trà và Quỳnh là “ tổ quỷ” vì nó cũng gần như vậy , ở đó cứ bước chân vào là y rằng bị lôi kéo vào những trò nghịch ngợm , phá phách không tách ra được .

Tất cả chúng tôi cùng ở huyện lên thành phố học. Tôi tốt số hơn là được tá túc ở nhà bà con, nhưng tôi thường xuyên đến đó , để tâm sự về nỗi nhớ nhà , để trao đổi học tập và khi đầu óc không còn muốn tiếp nhận chữ nghĩa nữa thì một trò “ mới lạ” được bày ra . Hôm nay .
Trà rủ tai cả bọn :

-Căn nhà đối diện của mình vừa xuất hiện một tên , tên đó đang ngồi trước hiên . . .

Quỳnh gạt phất , lườm Trà :

-Kệ tên , thấy con trai là tươm tướp !

- Bởi vì trò chơi của chúng ta hôm nay có liên quan tới tên đó , mà nói tao tươm tướp thì mày nghĩ ra trò gì đi

- Thôi được , cho mày nói .

Trà háng giọng :

-Một đứa trong chúng ta sẽ qua bến . . . làm quen !

Tôi xía vô :

-Lăng xẹt ! Mày thích thì mày qua , mắc mó gì kéo tụi tao vô . . .

-Vì đây là “ trò chơi ” thách đố xem ai dám đi , tất nhiên có thưởng , phạt hẳn hoi

Tôi hiểu ra ý nó :

-Mấy lần trước thua , tụi mày chưa trả nợ cho tao , thắng mà cứ bị treo giải cũng chán lắm .

Quỳnh phân bua :

-Có ngân khoản là thanh toán ngay , thề đó . Còn bây giờ ai xung phong ?

-Mày đi đi

-Mày !

-Mày !

Thêm một con vịt , căn phòng của chúng tôi sẽ thành cái chợ . Cuối cùng phải chỉ định bằng cách bốc thăm . Số phận đen đủi trúng ngay tôi . Vì không muốn bị xem là nhát gan , tôi hằng hái vào cuộc .

Tôi lững thững băng qua đường , còn mấy bước nữa là đến “ mục tiêu”, người thanh niên đó đang ngồi trước hiên nhà , dán mắt vào tập sách dày trên tay . Tôi quan sát kỹ “ đối tượng” và hơi lúng túng vì không biết mở lời làm sao ? Bản tính hơi gàn của tôi thúc đẩy “Cứ hỏi vớ vẩn vài câu rồi biến , anh ta có biết mình là ai mà sợ ”

Vậy là tôi mạnh dạn đặt tay vào cánh cổng sắt lắc nhẹ , người ấy ngẩng lên nhìn , rồi hiểu rằng tôi đang muốn gọi liền đứng lên ra cổng , lỡ phóng lao rồi , tôi liền nói ngay để tránh sự bối rối :

-Xin lỗi phải quấy rầy anh , nhưng tôi . . .tôi có việc rất cần ạ . . .

-Không có chi , nhưng tôi sẽ giúp được gì cho cô ?

Tôi liếc nhìn lại Trà và Quỳnh , tôi biết họ không bỏ sót một cử chỉ nào của tôi .

Tôi cố thật tự nhiên :

-Anh có thể cho tôi vào trong chứ ?

Anh ta nép sang một bên :

-Mời cô .

Tôi bước hẳn vào sân nhà , anh ta giúp tôi mở lời :

-Bây giờ cô có thể nói cô cần gì ?

Tôi áp úng , đứng thộn ra như người bị bắt quả tang đang làm việc gì xấu . Nụ cười ranh mãnh của anh ta càng làm tôi bối rối , và không kịp suy nghĩ tôi thốt nhanh :

- Anh đừng tưởng là tôi có ý muốn làm quen với anh đó nhé , thật ra tôi sang đây là vì bởi . . . là vì bởi . .

Tôi nuốt nước bọt một cách thật khó khăn . Con mắt biết cười của anh ta nheo lại :

- Tôi chưa kịp “ tưởng” như vậy thì cô đã nhắc . Tôi có quyền “ tưởng” bất cứ điều gì nếu cô không giải thích được cô sang đây là bởi vì sao . . .

Tôi biết tôi đang gặp một tay chẳng vừa gì :

- Thật ra hai người bạn của tôi họ đang đứng bên kia , thách tôi có dám sang đây để . . . hỏi chuyện với anh

không ? Và sợ gì mà tôi không dám chứ.

Anh ta bật cười :

-Vậy là ngoài cô ra , tôi biết thêm còn có hai người nữa đang “ để ý ” đến tôi

Tôi cảm thấy nóng bừng hai má :

- Tôi mà để ý đến anh à ? Tôi chỉ muốn thắng cuộc và để thấy điều anh nói là sai , anh đừng hòng gặp tôi lần thứ hai

- Tôi cũng đâu có nói mong gặp lại cô lần thứ hai đâu nhỉ ? Nhưng quan trọng là tôi phải biết tên cô , để nhớ cô sang đây không như lời cô giải thích , mà là để dò xét chi đó để rồi . . . hãm hại tôi thì tôi còn biết tên mà truy - cứu- trách- nhiệm chứ .

Trà và Quỳnh vẫn còn đứng đó , tất nhiên họ không biết tôi đang nói gì , lát nữa kể lại tôi tha hồ mà bịa . Giờ thì tôi cũng không biết đối đáp làm sao , lời nói của anh ta dễ làm tôi nổi cáu :

- Chắc anh ưa gây thù chuốt oán với người khác lắm nên có tư tưởng nghi ngờ mọi người sẽ hại mình ! Thôi chào anh , dù sao cũng cảm ơn anh đã dành thời gian tiếp tôi .

Anh ta chép miệng :

- Tự nhiên cô sang đây để chỉ nói rằng cô không muốn làm quen với tôi, không muốn gặp tôi lần thứ hai . Cô làm tôi thấy bất an, buổi chiều đang đẹp thế này mà tôi phải nói chuyện với một người thật khó hiểu . . .
-Vì anh là người . . . khó ưa !

Tôi quay nhanh ra cổng , mặc anh ta ngo ngác nhìn theo . Về đến tổ quỉ , Trà và Quỳnh hè nhau khai thác , anh ta nói chuyện có duyên không ? Nói tiếng miền nào ? Tâm sự gì mà đến . . .năm phúc ! Cuối cùng thì sổ nợ ghi Trà và Quỳnh thiếu tôi thêm hai tô phở !

O0O

Tôi không dám đến tổ quỉ vì sợ gặp gã hàng xóm của Trà , Quỳnh .Tôi ngẫm nghĩ thấy trò đùa của mình thật vô duyên , nó không phù hợp với một đứa con gái . Liệu anh ta sẽ nghĩ sao về tôi ? Thôi thì tạm lánh mặt cho anh ta có đủ thời gian quên hẳn bản mặt tôi đã .

Tôi cầu trời nếu ở trọ thì anh ta mau chóng dời đi nơi khác , là chủ nhà thì cũng mau chóng . . .bán nhà !

Tôi nhớ tổ quỷ lắm dù rằng mấy đứa tôi ngày nào cũng gặp nhau trên giảng đường .

Lời cầu nguyện của tôi thật linh nghiệm . Một hôm tôi nhận được thông báo :

-Tên hàng xóm của chúng ta đi đâu biệt mấy hôm nay rồi chẳng rõ . . .

Thế là tôi có dịp trở lại căn phòng thân thương sau hơn một tháng rã đám .

Và cũng như mọi lần chúng tôi lại góp tiền để “ Bồi dưỡng” sau buổi ôn tập , lần này tôi được trả nợ , nên xem như liên hoan mừng gã hàng xóm . . .đi khỏi xóm ! Bữa liên hoan có đủ các vị mặn , ngọt , chua, cay . Tôi

được quyền chọn món gì tôi thích và vì vậy tôi là người nhận nhiệm vụ đi mua , quán cóc ngay đầu đường.

Buổi trưa dìu dẹt nắng và tâm hồn tôi thênh thang chẳng vướng bận điều gì , tôi chỉ có một việc là cố sao nhồi nhét vào cái đầu không mấy thông minh của tôi những gì đã được học để không phụ lòng cha mẹ , ngần đó thôi cũng đủ tôi chẳng còn thời gian đâu mà mơ mộng Dòng tư tưởng bị cắt ngang khi tôi bị chặn lại vì một người vừa trò tới :

-Chào cô bé !

Tôi bị bất ngờ nên bèn kêu “ trời ơi !” rõ to khi nhận ra đó là ai , chính là người hàng xóm của Trà :

Anh ta thản nhiên :

-Cuối cùng thì tôi cũng gặp lại cô bé , cho nên người ta nói trái đất tròn. . .

Tôi nhăn mặt :

- . . .Nhưng tui với ông chẳng ai mong gặp lại , dù sao tui cũng không quên ông đã nói không muốn gặp lại tui lần thứ hai .

- Là hôm ấy tôi thấy vậy , nhưng sau đó thì tôi cứ suy

nghe , không biết một cô gái lạ hoắc ở đâu chẳng rõ sang gặp tôi với thái độ khó hiểu , rồi biến mất , bây giờ gặp lại đời nào tôi lại không hỏi cho ra lẽ. . .

Tôi bước nhanh , không nhìn anh ta :

- Cũng tại ông , nếu ông đừng ở cái nhà đối diện thì tui đâu có bị thách qua đó làm gì

Anh ta bật cười và dường như có ý trêu tức tôi :

-Cô bé nói khể một chút , người ta nhìn họ tưởng tôi và cô bé đang cãi nhau

-Ông đừng nói nữa tui sẽ im .

Anh ta vẫn bước song song bên tôi :

Đừng kêu tôi bằng ông nghe già lắm.

-Không già sao kêu tui là cô bé ?

-Vậy kêu tên là gì ?

-Tui hồng có tên , ông muốn kêu gì tùy ông . Tui bắt đầu im đây .

- Tôi cũng xin chào cô bé và cả hai cô bạn kia . Hôm nay tôi về lấy hành lý để đi nơi khác , hẹn gặp lại .

-. . . Còn lâu ! (Tôi làu bầu trong miệng)

Tôi rẽ về tổ quỷ , còn anh ta về chỗ của mình , Trà đã nấp sau cánh cửa :

-Bây giờ thì hãy thật thà khai báo , tình cớ gì mà đi với

nhau như . . . như . . .

Quỳnh xen vào :

- . . . như người dưng vậy ?

-Trông xứng đôi lắm , xem ra có chuyện để nói rồi đây

Hai đứa thay nhau nói làm tôi điếc con ráy .

Buổi chiều hôm ấy tôi về nhà với cái dạ dày đầy me ,
xoài , cóc , ổi hòa với nước đá chanh và chè đậu , cũng
ngay chiều hôm đó tôi . . . lâm trọng bệnh !

Bụng bị co bóp dữ dội , trong ruột tôi như có một cuộc
nổi loạn làm tôi vã mồ hôi , sợ bị rầy nên tôi không đại gì
khai đã ăn . . . tạp ! Và để được quan tâm hơn , tôi giả
vờ như sắp đứt hơi , cả nhà không biết tôi bị làm sao ,
bệnh viện cũng gần nhà , vậy là tôi bị đưa đi . . . cấp cứu
!

Sau khi khai rõ “ bệnh tình” , bác sĩ khám xong và bắt đầu kê đơn thuốc . Tôi ngồi đối diện với bác sĩ , lúc này ông bác sĩ mới gỡ khẩu trang ra . Tôi lại kêu lên “ Trời ơi !” khi nhận ra đó là ai .

Con mắt biết cười trên một khuôn mặt nghiêm trang :

- Hy vọng lần này cô bé kêu trời không phải do gặp lại tôi .

Tôi mím môi , sao đi đâu tôi cũng gặp anh ta vậy kìa ?

-Họ tên là gì ?(anh ta bắt đầu hỏi)

Tôi đáp lí nhí :

- Dạ Nguyễn Thị Hà !(Tôi nghĩ bụng vậy là thua 1 – 0 .

Ai ngờ có lúc tôi lại ngoan ngoãn ngồi trước mặt anh ta trong “ hoàn cảnh” này)

- Tuổi ?

- Dạ hai mươi hai (thua 2 – 0)

- Nghề nghiệp ?

- Dạ sinh viên (Thua 3 – 0)

- Địa chỉ ?

- Dạ . . .đường Thi Sách ạ ! (Thua 4 – 0)

Người ngồi trước mặt tôi nở nụ cười hóm hỉnh :

- Để gần nơi làm việc , tôi cũng mới dời đến ở con đường này .

Bây giờ thì tôi tôi kêu thầm “ Trời ơi !” trong bụng , vậy là từ nay anh ta không phải là hàng xóm của Trà và Quỳnh nữa , mà là hàng xóm của . . . tôi !

Có thể nói tôi đã thua trắng , không gỡ nổi một bàn danh dự .

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Làm Sao Cắt Nghĩa

Thế là chúng tôi giận nhau, à không ! phải nói rằng tôi giận họ mới đúng, mặc dù tôi là người “chủ động” trong việc giận hờn này, tôi vẫn thấy rằng tôi là người buồn nhất, bởi vì tôi trở nên lẻ loi trong khi họ có đôi. Họ là ai ư ?

Đây , ảnh của họ đây, các bạn hãy xem. Người đứng bên trái có mái tóc dài mượt mà ấy là Lan. Người đứng bên phải có nụ cười duyên dáng với chiếc răng khểnh là Hương .Còn người đứng giữa , ấy chết ! Không phải là con trai đâu, tôi. . .đấy !

Không nói các bạn cũng đoán biết chúng tôi thân nhau lắm. Sự thân thiết lâu dài do nơi chúng tôi sống cùng một khu phố , lớn lên bên nhau , học cùng một lớp, biết bao là kỷ niệm. Rồi không biết từ lúc nào tôi nảy ra một ý nghĩ, tôi không thích một kẻ nào chen vào giữa chúng tôi, nói trắng ra là không đứa nào được có người yêu. Vâng ! Không ai có thể san xẻ tình cảm mà chúng tôi đã có công xây dựng . . . lâu đời như vậy .Chưa nói vướng vào yêu đương phức tạp lắm. Tôi nói điều này với Lan và Hương , họ cùng nghĩ như tôi , vậy là chúng tôi cùng nhau “ tuyên thệ” . . .

Thi đại học cả ba đều . . . “Out” . Tôi chọn cách nhanh gọn là đi học nghề . Còn Lan và Hương tiếp tục ôn tập chờ năm sau thi lại.Vì phải lên đường tầm sư học nghề nên tôi phải đi xa.

Trong một lần về thăm nhà tôi thấy họ không còn quăn quít với tôi như trước nữa, phải chăng vì xa mặt nên cách lòng? Thay vì phải khấn khít với nhau sau những ngày không gặp thì họ lại có vẻ như thờ ơ với tôi. Không chần chờ, tôi vội tìm hiểu nguyên nhân. Đầu tiên tôi đến nhà Hương, vừa đến nơi tôi đã biết ngay điều tôi muốn biết khi thấy Hương đang ngồi tiếp bạn trai (tìm tôi nhói lên) một gã mà thoát nhìn tôi đã mất cảm tình, quần áo thẳng nếp, tươm tất trông thật “mướt”, ồ ! Tôi không nói rằng tôi thích những anh chàng ở . . . bần ! Song mày râu nhẵn nhụi như vậy thường “đểu” lắm, đàn ông con trai phải “bụi” một chút. Anh ta là sinh viên ư ? Sinh viên càng phong trần càng hay chứ sao !

Tôi khựng lại trước hình ảnh đó. Trao cho Hương một cái nhìn mà chỉ có nó mới hiểu ý nghĩa, tôi quay đi thật nhanh trước khi nụ cười xã giao của gã kia kịp tắt trên môi .

Chả lẽ mà tôi khóc ? Nếu ai đã từng bị phản bội thì sẽ

hiểu tâm trạng của tôi lúc đó .

Không vội về nhà, tôi thẳng đến Lan để trút sự bức tức này cho nó. Nhà Lan cách nhà tôi mấy căn nhưng bức tường cao và cánh cửa sắt làm nên sự cách biệt với các nhà trong xóm. Tôi bấm chuông, Lan ra mở cổng, Tôi nhíu mày nhìn nó, một vẻ khác thường nào đó ở bạn tôi, khuôn mặt đã được trang điểm nhẹ, tóc xỏa buông thay vì buộc gọn gàng như thói quen, quần áo cũng kiểu cách hơn, tôi nghĩ bụng “Lan đẹp làm sao. . .”

Tôi bèn hỏi ngay :

-Mày đi đâu mà maquiler đẹp vậy ?

Lan cười bến lên :

-Ở nhà sửa soạn một chút không được sao ?

Tôi lách người qua cổng, vừa buộc miệng :

-Tao mới đến nhà Hương .

Lan bước sau tôi :

-Có nó nhà không ? Sao mày không rủ nó tới đây luôn ?

Câu hỏi “trúng tử”, tôi đáp ngay :

-Nó có bồ mày ạ ! Tao thấy tên ấy đang ở đó (Tôi gù trong cổ họng) . . . hừm ! Quá thật ...

-Ồ ! Chuyện nhỏ , đó là quy luật, ai lớn lên mà lại chẳng .

. .

Tôi quay phắt lại, hơi lớn tiếng :

-Mày nói sao ? Thế mày đã quên lời “tuyên thệ” xưa kia của tui mình rồi ư ?

Lan xoay vai tôi đẩy đi :

-Cần khai tử lời thề trẻ con ấy đi.

Tôi tức tối , vùng vằng :

-Tao tưởng nói ra mày sẽ nghĩ như tao, ai ngờ . . .

-Thật ra tình yêu có gì xấu ?

-Không xấu mà chín mươi chín phần trăm cứ yêu là đau khổ.

-Tại vì có kẻ lạm dụng tình yêu để làm chuyện không tốt, chứ thực chất của tình yêu không phải vậy, thật ra . . .

Câu nói của Lan chưa dứt thì bàn chân tôi đã đặt vào bục cửa, tôi tròn mắt lên nhìn về phía bộ ghế salon màu đỏ thẫm sang trọng. Trời ạ ! Không phải một mà đến . . . hai gã con trai đang ngồi ở đó. Một gã đang ôm đàn rải những âm thanh trầm vào không gian vốn rất yên tĩnh của căn phòng. một gã ngồi ngả đầu trên yên ghế nhả những vòng khói tròn nối nhau loang ra như một tên sành điệu , ăn chơi thứ thiệt . Lan mỉm cười (chắc là ngượng) nhìn tôi. Còn tôi do dự không biết có nên vào hay không , thì Lan đã đẩy tôi đến ghế, rồi giới thiệu :

-Anh Tuấn, anh họ của Lan. Còn đây là anh Vĩnh , bạn của . . . Lan ở Sài Gòn lên chơi, đây là An Thy bạn học của em . . .

Tôi nhếch môi cười lấy lệ chào họ. Thôi vậy là hết thật rồi. Hương và Lan đã có người yêu. Thảo nào . . . tôi than thầm . Vậy mà lúc nào tôi cũng tưởng họ chỉ nghĩ đến tình bạn của chúng tôi thôi. Tôi liếc nhanh gã có tên là Vĩnh , thấy ghét chi lạ . Quần jean bạc , áo khoác rộng thùng thình , ngón tay vàng vì nhựa thuốc lá , lại còn thêm bộ ria mép nữa chứ, nhìn cái mặt sao mà . . . đều ! Anh ta là nghệ sĩ điêu khắc ư ? Nghệ sĩ là phải làm ra vẻ phong trần sao? Cứ tươm tất, mày râu nhẵn nhụi thì càng hay chứ sao. Còn gã anh họ của Lan nữa. Gớm ! Đeo kính trắng làm ra vẻ trí thức đấy. Gã đang kể chuyện khôi hài làm Lan và Vĩnh cười thoải mái, còn tôi cứ bặm môi, cố nín không thèm cười .

Tâm trí bận suy nghĩ nên tôi không biết rằng tôi cứ nhìn chăm chăm vào đĩa bánh ngọt trên bàn, đến khi nó chuyển động và tiếng của Tuấn làm tôi giật mình đánh thót cả người :

-An Thy ăn bánh đi chứ . . .

Tôi nhát gừng đáp ;

-Cám ơn, tui hông ăn .

-Tên An Thy nghe lạ và hay

-Tại lúc nhỏ tui đen nhẻm y than, nên má tui nói lái luôn lại là An Thy !

Vĩnh xen vào :

-Con gái nước bánh mật thường có duyên .

Tui liếc xéo hần, không thềm hưởng ứng câu nói , mãi một lúc lâu tôi mới kiếm được lý do để rút lui. Từ giã ra về, lòng tôi nặng trĩu một nỗi buồn .

OoO

Tôi lánh mặt Hương và Lan từ hôm đó với sự giận dữ khó giải tỏa. họ cứ đến tìm tôi, lại còn dắt cả Tuấn và Vĩnh theo như cố tình trêu tức tôi, Đã thế còn giả vờ như hối hận lắm, lần nào cũng viết để lại mấy dòng giải thích, phân trần mong tôi hãy hiểu họ.

Lòng tôi cũng có phần dịu lại, song cứ nghĩ đến tình bạn của chúng tôi đã bị hai tên đáng ghét kia xen vào san xẻ, thì tôi lại hậm hực.

Lan và Hương vẫn kiên trì tìm tôi, và một lần bất ngờ nên tôi đã không kịp lánh đi :

-Còn tìm tao làm gì nữa ?

Hương khoe răng khểnh ra ;

-Tao cho là giận chừng đó đủ rồi .

Lan ôn tồn hơn ;

-Cứ cho là tụi tao có lỗi đi (Lan chìa tay ra) bắt tay hòa
nhé, coi như tụi tao đã xin lỗi mày . . .

Tôi giấu tay ra sau , im lặng . Hương xen vô ;

-An Thy làm mặt “ ngầu” xinh chẳng kém. . . làm mặt “
kênh” Lan nhĩ ?

Tôi nén cười :

-Tao không giận với tụi mày đâu ghen .

-Tụi tao cũng không đùa. Anh Tuấn nhận xét về An Thy
cũng y như mày vậy đó Hương

Hương hỏi, vẫn giọng cợt đùa :

-Ảnh nhận xét sao ? Nói lẹ nghe coi.

-Ảnh nói bạn của Lan nhìn ngổ ngáo vậy nhưng ảnh cho
rằng bản tính của cô bé rất . . dễ thương !

-Rồi sao nữa ?

-Ảnh hỏi sao An Thy giận tụi mình, tao bèn kể vậy . . .
vậy đó .

-Rồi ảnh nói sao ?

-Ảnh lăn ra cười, nhưng đây mới là điều tao muốn nói.

Có vẻ anh chàng “ dễ ý” An Thy hay sao ấy, cứ hỏi thăm
nó hoài . . .

Nghe vậy tôi la toáng lên :

-Tao ứ thềm nghe chuyện bịa .

-Vậy thì nghe chuyện thật đây , mà sắp hết hạn thăm nhà , tội tao sẽ đái mày một chậu vào ngày mai . Xin trân trọng thông báo với mày , đó là nhã ý của anh Tuấn .

Tôi chớp mắt :

-Lại bịa, ông Tuấn sao biết tao sắp đi ?

-Có quan tâm, có biết ! (Lan cong môi lên)

Hương chặc lưỡi ;

-Tao nghi anh Tuấn mày bị coup de foudre quá .

Lan nháy mắt , gật gù :

-. . . đâu đó ! tao cứ nghe ông hát “ I love you more than I can say . . . ” , rồi còn cái vụ cứ rủ tao qua nhà An Thy chơi nữa chứ , tao đòi hỏi lộ, ông nói . . .

Tôi cảm thấy nóng bừng hai má, bèn ngắt lời Lan :

-Tao hồng giống tội mày, vết mũi chưa sạch mà bày đặt .

Hương cười rũ rượi :

-Mặt đỏ lên rồi kìa , tín hiệu khá đấy . Đừng vội tuyên bố, trời sẽ trả báo khi gặp đối tượng nghe chưa .

Tôi nguýt mắt :

-Hồng sợ đối tượng, đối voi gì ráo .

-Điều đó cứ chờ khắc biết .

Trêu tôi chán, hai đứa mới chịu về. màn đêm ôm trùm khu phố nhỏ, những vì lấp lánh như những viên kim cương trên nền trời đen thẳm . Không gian yên ắng, tôi hướng mắt sang nhà Lan, đêm nay sao tôi không nghe tiếng đàn vắng vắng ? Lòng chợt thấy băng khuâng, khắc khoải. không biết bao giờ Tuấn về thành phố nhỉ ? À ! Có gì đâu, vì tôi thích . . . nghe tiếng đàn ấy thôi mà .

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Nguồn: Nguyệt San Giao Mùa
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 26 tháng 4 năm 2009